

Давня хата



Народ поставив перед кожною особистістю три важливих завдання: "Впродовж життя побудувати хату, виростити дітей, посадити дерево". Але моя вчителька української мови та літератури Юськів Марія Володимирівна вирішила не зупинятися на досягнутому і вклала всю свою душу в створення кімнати старожитностей - "Давня хата".

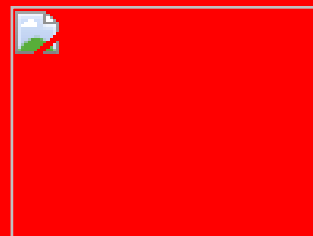
Дуже багато жителів мого села долучилися до створення "музею місцевої культури". І кожна річ, що там знаходиться допомагає кожному поринути в минуле. Так, вишите верето Ганни Жмурко, подароване донькою Надією промовляє: "Те верето вишиваю і так си гадаю: дай ми, Боже, того, якого кохаю. 1932р.". На іншому дарункові вчительки А. Букеди здається зараз голосно закукурікає півень на щастя в родині. Вишите диво споглядають молодята у вбранні з

домотканого конопляного полотна більш ніж 100-річної давності, у якому стояли під вінцем прародичі М.В. Петрик.

Хату завжди вінчали ікони. На стіні образ Матері Божої з маленьким Ісусиком, внизу якого є напис старослов'янською. Поруч ікона Римської Божої Матері, яку подарувала Марія Нагуляк.

На стіні сусідяться два свідоцтва про закінчення початкової школи - 1912 рік Це був час, коли українська мова була в пошані, вважалася в Австрійській імперії престижною. І записи тут рідною мовою. А рівно через десять років аналогічне свідоцтво. Тільки тут мовою польською, бо хто б тоді впустив рідне слово в школу?

В цьому невеличкому музеї є не лише вишивки та стародавній одяг, тут є давні знаряддя праці, глиняний посуд, колиска, взуття, лампа, різноманітні побутові речі. І кожен з цих експонатів колись мав свого господаря, його торкалися мозолисті руки наших дідів і прадідів і він несе добрий заряд, позитивну енергію, які передаються юним поколінням - нинішньому і завтрашньому.



[Повернутись на попередню](#)